

El Club Arnau de Vilanova

Hem volgut dur a les nostres pàgines dos membres del Club Arnau de Vilanova, potser el club d'opinió més important del país. Els manifestos de l'Arnau de Vilanova han arribat a l'opinió pública en moments especialment claus i sobre temes globals o sectorials especialment polèmics. De tot això hem parlat amb Ricard Huguet i Ramon Vila-Abadal.

—*¿Quins són els trets que identifiquen el Club Arnau de Vilanova?*

—Els dos eixos fonamentals del Club i dels seus membres són el respecte absolut, com a valor primordial, als drets dels homes i els drets dels pobles, i el nacionalisme català com a denominador comú del pensament de tots ells, més enllà de la diferent opció ideològica o política que cadascú pugui sentir en un moment determinat. En base a aquest doble eix, es reflexiona i es posa en comú el pensament de tots els seus membres, per tal de trobar els punts fonamentals de coincidència i, a partir d'aquí, donar-los a conèixer a la societat.

—*En aquest sentit, ¿quines penseu que han estat les vostres principals aportacions?*

—Segurament, els nostres tres manifestos. El primer, intítulat «Catalunya. Democràcia. Solidaritat», fou elaborat unes setmanes després de les eleccions generals de 1982. S'hi feia una reflexió entorn de tot el que Catalunya necessitava o esperava del govern que preconitzava un canvi. El Club interpretava per quins camins havia de transcórrer aquest, de cara a la plena recuperació de les llibertats nacionals.

El segon dels nostres manifestos, «Guanyar les eleccions», era previ a la contesa per al Parlament de Catalunya de 1984. Hi afirmàvem la necessitat que els partits polítics entressin en la campanya amb un debat fonamentalment constructiu i on hi hagués un denominador comú que fos la defensa dels interessos nacionals de Catalunya.

El «Manifest sobre la identitat lingüística de Catalunya» és del juny d'enguany. Una sèrie de circumstàncies, en un moment determinat, van posar sobre la taula la necessitat que

«La nostra identitat lingüística es pot perdre definitivament».

Distints sectors socials han volgut expressar la seua opinió quan des del govern s'ha tractat o s'ha legislat sobre temes polèmics transcendentals. El paper del Club Arnau de Vilanova ha estat, en aquest sentit, ben remarcable.

Josep Aixalà

el Club expressés la seva opinió sobre aquest tema, coincidint més o menys amb el fet que ja es complien dos anys de la proclamació de la Llei de Normalització Lingüística. És un intent de fer-ne un balanç.

—*¿I a quines conclusions arriba, l'Arnau de Vilanova, després d'aquest balanç?*

—Nosaltres pensem que la situació global de la nostra llengua, malgrat els esforços i alguns símptomes aïllats, és fins a tal punt de retrocés que, si no es produeix una reacció ur-

No al rigor ortodox

La necessitat del debat

L'Arnau de Vilanova és un club d'opinió, el més important —segurament— dels sorgits durant el període de la transició política espanyola. Aquestes entitats sorgeixen davant la necessitat d'esperits inquietos, d'un o d'altre signe, de reflexionar i debatre en comú sense sotmetre's a la rigidesa de disciplines i ortodòxies inherents al nou sistema de partits. Hi ha qui opina, també, que els clubs d'opinió poden arribar a esdevenir, en alguns casos, importants grups de pressió.

El Club Arnau de Vilanova pren el seu nom d'un català de finals del segle XIII que escrivia en llatí i en la nostra llengua, que patí presó i originà polèmiques pel seu reformisme espiritual, que exercí la medicina i estudià l'alquímia. A través de la biografia d'aquest personatge, ja podem acostar-nos a la idiosincràsia d'aquest Club i dels homes i les dones que l'integren.

D'ençà de la seva fundació, l'Arnau de Vilanova ha donat a conèixer tres manifestos, fruit de la reflexió entorn del moment polític, social i cultural del Principat. A la premsa diària han anat apareixent articles signats per alguns dels seus membres, i referits a temes ben diversos. L'organització de xerrades, taules rodones i d'altres actes d'aquest estil, acaben de conformar l'àmbit a través del qual les seves opinions arriben a fer-se públiques. □

gent, decidida i significativa de caire col·lectiu, la identitat lingüística de Catalunya es pot perdre definitivament per a la història. Allò que ens sembla més important, per tant, és establir els criteris en base als quals s'hauria d'encaminar el procés de normalització lingüística.

En primer lloc, i com a punt fonamental, cal reafirmar el que ja diu l'estatut en el sentit que el català és la llengua pròpia de Catalunya. Com a tal, li correspon d'esdevenir, en un futur més o menys immediat, la llengua normal del país en tots els aspectes. Cal veure, però, que les mancances que avui dia tingui la llengua catalana en la realitat quotidiana no són de cap manera fruit d'una feblesa pròpia, interna, sinó conseqüència de l'acció destructiva del poder polític de l'idioma castellà, molt accentuada per la importància que les noves tecnologies, els mitjans de comunicació, han tingut durant aquests darrers quaranta anys.

—¿Què penseu del bilingüisme?

—Malgrat l'oficialitat que, certament, li reconeixen les lleis, el castellà no deixa ni deixarà de ser una llengua estrangera. La seva presència massiva va erosionant el geni i l'essència mateixa de la llengua catalana. El manifest no considera, en absolut, el bilingüisme com una solució de futur. Pot ser que, per les circumstàncies actuals, sigui una solució transitòria, però mai no podrà considerar-se com un fenomen normal, natural, propi de la identitat catalana.

DOMENEC UMBERT

«El bilingüisme no és una solució de futur».

Ricard Huguet parla a poc a poc, però amb seguretat. El seu company ha anat completant, reafirmant, afegint. Al llarg de la conversa van sortint els temes, no sempre reduïts a l'àmbit català. Ramon Vila-Abadal intenta (i segurament ho aconseguirà) definir l'espai d'interès del Club: «Nihil humanum, nihil alienum est» o sigui, res que sigui humà no ens és estrany. És en aquest sentit que cal situar les reflexions de l'Arnau de Vilanova a l'entorn de temàtiques en principi tan diferenciades com l'armamentisme, l'opressió de la dona o la situació centramerica.

—Les vostres anàlisis són fetes a nivell de Principat. ¿Què en penseu, dels Països Catalans?

—El Club creu en la comunitat lin-

güística i com a poble dels Països Catalans, però entén que qualsevol procés que vingui de Catalunya només pot reeixir en la mesura que d'una manera lliure i democràtica, voluntària, la resta de comunitats que constitueixen els Països Catalans puguin adherir-se a aquest projecte. Qualsevol estratègia, però, que vulgui forçar aquest procés està condemnada al fracàs, i és per a nosaltres una estratègia equivocada. Això no vol dir que des del nostre punt de vista no ens sentim absolutament solidaris amb la problemàtica nacionalista al País Valencià i les Illes.

Des d'aquí contemplem amb profunda tristesa, per exemple, la decisió del Consell de la Generalitat valenciana d'intentar rebutjar els estatuts de la Universitat perquè aquests proclamen que la llengua pròpia de la institució és el català. Això ens entristeix, però, evidentment, nosaltres no hi podem intervenir. Entenem que aquesta és una qüestió que han de resoldre les dues parts afectades, en la mesura en què totes dues són òrgans representatius de la voluntat del poble del País Valencià.

—¿Què entén el Club Arnau de Vilanova per nacionalisme? ¿Quin és el seu nacionalisme?

—El nacionalisme del Club condueix a la plena realització d'un país normal, que és ell mateix, que es governa ell mateix, s'administra ell mateix i que és amo i senyor del seu propi destí. D'altra banda, el nacionalisme català d'avui no és el de l'espardenyia i la barretina. Més aviat, diria el contrari: és l'antinacionalisme català, des d'Espanya, el que pretén vendre la idea que el nacionalisme a Catalunya ha de començar i acabar amb l'espardenyia, la barretina i, potser, alguna ballada de sardanes, però, és clar, el nacionalisme català no va per aquí, sinó que pretén donar solucions al poble de Catalunya en un context actual, obert a Europa i al món.

Ja cap al final de la conversa, Ricard Huguet ens confessa com una de les seves principals aspiracions la de deixar als seus dos fills «un país més lliure, més humà».

—¿I ja són en l'ona? —li preguntem—. «Bé —ens respon somrient, sense poder amagar una íntima satisfacció—, en tinc un que milita al Moviment de Defensa de la Terra, que és el que ha de fer als seus quinze anys, i un altre que potser és una miqueta més de dretes, però més o menys, doncs...» i el somris ja quasi no el deixa parlar.